

„Масивната стоманена порта се откряна и аз бях въведен в голямо фойе, от което подобна укрепена врата водеше към комунистическата Светая светих – архива на Ленин... Независимо от факта, че има пет издания на събраните съчинения на Ленин на руски, тук се намираха непубликуваните документи на Ленин, на брой общо 3724. Други 3000 или приблизително толкова бяха само подписаните от него. Защо бяха укрити?“

С тези думи руският историк Дмитрий Волкогонов въвежда читателя в своето подробно изследване за личността на водача на болшевиките Владимир Илич Ленин. Иконата на милиони комунисти, за когото е приета максимата, че ако другите партийни ръководители са допусkali грешки, то това не важи за него.

Тази неделя в [електронната библиотека](#) на [desebg.com](#) представям българското издание на книгата на **Дмитрий Волкогонов, „Ленин – руският демон“**.

Едно изключително четиво, което ни връща в началото на съветската империя, на една тоталитарна система и един от най-големите социални експерименти на XX век, приключили с разпада на същата тази система през 1991 г.

Ленин – безспорният лидер без който през 1917 г. не би имало Октомврийска революция в Русия. Или както е посочено в американския предговор към книгата на Волкогонов от зараждането до своя крах съветската държава се идентифицира с Ленин, жив или мъртъв.

Ленин – неограниченият деспотизъм на руския демон

Написано от Христо Христов
Неделя, 31 Август 2014 19:06

За разлика от десетките, че и повече книги, посветени на Ленин, изследването на Волкогонов е далеч по-пълноценно.

Не само защото авторът е първият изследовател, получил достъп до най-секретните архиви на Ленин. Като директор на Института по военна история и действащ генерал-полковник Волкогонов още от 80-те години на миналия век събира материали за съветските ръководители ([виж книгата му „Седемте вождове” – тук](#)). Това говори за един научен и последователен интерес на автора.

Той не е от обичаните от режима на КПСС историци. Биографията на Сталин, която публикува през 1988 г., му донася неприятности с обективния за съветските ширини прочит на архивните документи, когато те са под плътен партиен контрол.

Дори в края на режима в Съветския съюз през 1991 г. той е принуден да подаде оставка, след като проектът на Института по военна история за нова история на Втората световна война е порицан, че петни името на армията, комунистическата партия и на съветската държава, а самият Волкогонов е атакуван от министъра на отбраната Язов.

По ирония само два месеца по-късно след неуспешния преврат на КГБ срещу Михаил Горбачов правителството избира Дмитрий Волкогонов да осъществява контрола над партийните и държавни архиви.

Така се стига до достъпа до най-секретните тайни архиви на първия вожд – Ленин. Лесно е да се досетим защо са укривани толкова години – да не хвърлят сянка върху утвърдения през годината от пропагандата на режима митологичен образ на „Учителя”. Става въпрос за инструкции, с които Ленин праща на смърт стотици хора.

„Да се пише за Ленин, освен всичко означава да се изрази нечия гледна точка върху ленинизма. През 1926 г., две години след смъртта на Ленин, Сталин издава поредица, озаглавена „Основите на ленинизма”. Беше ни казано, че Ленин бил роден, за да разруши стария свят и да сътвори нова и жизнена цивилизация върху неговите руини. Как? С какви средства? С неограничения деспотизъм”, пише Волкогонов.

Той признава, че самият той като бивш сталинист, изминал болезнения път до пълното отричане на болшевишкия тоталитаризъм, лининизмът е бил последният бастион, който е могъл да падне.

„Но докато преглеждах все повече и повече затворени съветски архиви, както и огромните колекции в Харвардския университет и института „Хувър“ в Калифорния, мнението ми за Ленин се променяше”, посочва военният историк и допълва: „Ленин се променяше: постепенно творецът и пророкът беше избутан настрана от руския демон. Осъзнах, че никой от нас не познава Ленин; той винаги бе стоял пред нас в посмъртната си маска на земен бог, какъвто никога не е бил”.

В книгата читателят ще намери много интересни факти за миналото на Ленин, в края на XIX век, когато той е около 30-годишен и не е лидер, а е само един от многото. Авторът установява генеалогията на Ленин, прибъгвайки до архивни източници от 20-те години и чужди издания.

Авторът отделя внимание на предшествениците на Ленин или неговите вдъхновители, както и на израстването му като теоретик на революцията.

През януари 1917 г. той вече е убеден, че обществото е узряло за социализма и за управление от „един център”. „Реформите – пише той – са страничен ефект на революционната класова борба”.

Волкогонов подчертава, че не е трудно да се намери доказателство в съчиненията на Ленин за идеята, че диктатурата на пролетариата е съвместима с пълната демокрация, както настоява съветската пропаганда десетилетия наред. „Обаче е трудно да се съгласува тази идея с практиката, където не е леко да се разбере какво има предвид Ленин под демокрация”, посочва Волкогонов.

Как може диктатурата на една класа, или по-точно на една партия, да се съчетае с принципите за народовластие, свобода и равенство за всички граждани? Според автора това намира свъ на социален расизъм. И дава пример с едно от потресавашите писмата

Ленин – неограниченият деспотизъм на руския демон

Написано от Христо Христов
Неделя, 31 Август 2014 19:06

– указания на Ленин до болшевиките в Пенза, недалеч от Симбирск, написано през август 1981 г.:

„ДРУГАРИ,

Кулашкият бунт в петте района трябва да бъде смазан безжалостно. Интересите на цялата революция го изискват заради „последната и решителна битка”, в която сега кулаците са замесени навсякъде. Трябва да се даде пример: 1) Обесете (непременно ги обесете, за да видят хората, кръвопийци. 2) Публикувайте техните имена. 3) Отнемете им всичкото жито. 4) Установете самоличността на заложниците, както ви описахме във вчерашната телеграма. Направете това така, че на стотици версти наоколо хората да могат да видят, да треперят, да знаят и да говорят: „Те убиват и ще продължат да убиват кръвопийците кулаци”. Телеграфирайте, че сте получили това писмо и сте изпълнили [нашите] инструкции.

Ваш Ленин.

П. П. Намерете по-безпощадни хора.”

Волкогонов се обосновава, че подобни документи са тотално осъждане на Лениновата „теория” за социалистическа революция. Но не „желязната логика” на революцията, която излизат под неговия контрол, е тази, която принуждава Ленин да прилага такива чудовищни методи.

Авторът цитира негови статии още от 1905 г., които на практика са инструкции за провеждане на въоръжено въстание; как „отрядите на революцията” да се въоръжават сами кой каквото намери – с пушки револвери, бомби, ножове, метални боксове, стикове, напоени с газ парцали, вължета за въжени стълби, лопати, пироксилин, бодлива тел, гвоздеи, за да се спре кавалерията, и прочие, и така нататък”.

Трябва да се подготвях местата и хората, които макар и невъоръжени да „мятат камъни върху войниците, да изливат гореща вода от горните етажи, да хвърлят киселина по полицията и да конфискуват парите на правителството”.

Ленин – неограниченият деспотизъм на руския демон

Написано от Христо Христов
Неделя, 31 Август 2014 19:06

От максимална важност е, пише Ленин, да се насърчи „убийството на шпионите, полицаите, жандармите, „челносотниците“, докато би било „престъпно да се има доверие на „демократите, които са добри само в дрънкането на либерални приказки“.

„Лениновата „теория“ за революцията не предполага нищо друго, освен тези нечовешки, терористични методи“, категоричен е Дмитрий Волкогонов.

Това е само един от десетките документални примери за истинската същност на съветския демон, които се съдържат в изследването на Волкогонов. Книга, която настоятелно препоръчвам да притежавате в своята библиотека.

Дмитрий Волкогонов, „Ленин – руският демон“, изд. „Прозорец“, 2007 г., 638 страници, цена 15 лв.